

Klockan var 18 men det var kolsvart sedan länge. Det snöade, men även om det var kallt ute, 24 december som det var, så var det inte kallt nog för att snöflingorna som sakta dalade ner skulle överleva närkontakt med asfalten. Jag satt hopkrupen vid trappan vid torget och såg upp på klockan på husväggen på gallerian. Mina röda vantar var utslitna och jag försökte hålla ihop dem för att inte släppa ut den värdefulla värmen. Jag borde eg. ha gått hem för länge sen, men jag hoppades så att han skulle dyka upp. Det var ju fredag och han handlade alltid på fredagar i ICA-butiken vid torget på fredagar. Men idag var det julafton. Han skulle säkert inte dyka upp.

Jag visste inte ens varför jag så gärna ville se honom. Allt hade börjat för några veckor sedan. En pappa i trettio-trettiofemårsåldern med en liten flicka på kanske fem-sex år hade gått förbi mig på torget. Pappan hade inte noterat mig, men flickan stannade och när jag såg ett par små fötter på marken framför mig tittade jag upp på henne och log. Det var en söt, blond liten unge med lockigt hår, näsa röd av kylan och uppenbarligen nyfiken på varför jag satt där. En ensam sextonårig tjej i slitna kläder, ensam på torget.

- Emma! Ropade pappan och den lilla tjejen vände sig mot mannen som ropat och sprang vidare. Jag visste inte ens om han noterat mig men han hade haft ett sånt varmt leende när han ropade på sin dotter. Det syntes lång väg hur mycket han älskade henne. Jag antar att jag avundades den där blicken. Ingen hade någonsin sett på mig med sådana ögon.

Och sen hade jag noterat honom fler gånger. Alltid samma tid, kl 18 på fredagar. Jag gissade att det var då han gjorde sina inköp. Jag kunde inte låta bli att fantisera och undra över varför han handlade och inte hans fru varje vecka. Han kanske var skild? Jag hade aldrig sett honom med någon kvinna. Men det var bara fyra veckor sedan jag sett honom första gången. Kanske hade jag bara missat henne.

Jag huttrade där jag satt. Drog upp benen närmre. Även om jag satt lutad mot väggen och höll rumpan från marken var det isande kallt. Och mina fingrar gjorde ont av kylan. Men efter jul skulle det vara marknad och då skulle jag utan problem kunna snatta ett par nya utan att någon upptäckte något. Att gå in i gallerian var svårt. Mina slitna kläder gjorde att väktarna höll koll på mig så fort de fick syn på mig och det var nära nog omöjligt att ta något. Senast jag försökte hade jag åkt fast och hamnat i en hemsk karusell av ungdomshem och massa soc-kärringar. Det sista jag ville var att hamna där igen.

Det var som glador av dis kring gatlamporna. Blå lampor. Bara att titta på dem gjorde att jag frös. Stel reste jag mig upp. Klockan var nästan halv sju, han skulle inte komma. Jag var tvungen att skynda mig hem. Kl 19 gick portkoden igång i den trappuppgång jag brukade sova. Om jag inte skyndade mig skulle jag bli utestängd. Det betydde i värsta fall att jag skulle få vandra hela natten, om jag inte hade tur och hittade någon busslinje som gick på julafton och tur nog att ha en busschaufför som lät mig åka med. Bara jag inte blev själv på bussen. Jag ville verkligen inte bli tvungen ha sex med någon äcklig gubbe som tyckte jag var skyldig honom en gentjänst för hans vänlighet...

Jag började gå längs husväggen armarna i kors och händerna under armarna. Precis när jag kom till hörnet dundrade någon in i mig och med en smäll landade jag på marken, huvudet först. Det gjorde fruktansvärt ont. Dunkande, intensivt blixtrande smärta i sidan av huvudet och jag kved ynkligt och vred mig runt.

- Helvete.. helvete. Oh shit... Jag är så ledsen, hur gick det?

Det var en mans röst, men jag blundade och höll armen över mitt ansikte, handen mot huvudet och såg inte hans ansikte. Jag hade haft min huva uppdragen över huvudet och en mössa därunder, men det hade inte dämpat slaget nämnvärt och när jag kände med handen under mössan så var det fuktigt.

- Jag är så hemskt ledsen, det var helt mitt fel- ...Du blöder, kom, låt mig hjälpa dig.
Jag kände hans hand stödjade mig under ryggen och varsamt lyfte han upp mig i sittande ställning. Jag grät ljudlöst. Smärtan gick inte över och jag ville bara gråta men stålsatte mig. Det fanns inget jag hatade mer än människors sympati. Jag ville inte bli sedd som ett offer. Deras skamfulla blickar gjorde mer ont än något annat. Ögon som sade;

"Så tragiskt. Att hon inte fått hjälp. Men det är inte mitt ansvar. Här är fullt med folk, varför ska jag vara den som gör något? Och så ofräsch hon ser ut. Har säkert inte duschat på månader. Stanken skulle aldrig försvinna."

- Ajajaj...
Jag snyftade till, tårarna rann. Jag såg kisande upp på mannens ansikte, gatlampan bakom honom bländade. Han hade svarta skinnhandskar på sig och strök sin hand mot min kind.
- Jag är så hemskt ledsen. Jag kan inte fatta vilken stor klant jag är. Hur känner du dig gumman?
Jag såg på honom att han var uppriktigt ångerfull. Han verkade inte äcklad av min uppsyn men jag kände mig ändå obekvämt med att ha en främmande människa så nära mig.

Längtan efter mänsklig beröring övergår till slut till ett förrakt för allt vad mänsklig kontakt heter. Jag visste inte om det var han eller jag som var smutsig, men jag drog mig undan hans hand.

- Förlåt mig...
Han backade lite, osäker på hur han borde agera.
- J-jag klarar mig...
Jag stödde mig mot väggen, försökte resa mig upp men innan jag han ta mer än ett steg spydde jag rakt ut på gatan. Hostandes föll jag ner på knä igen. Det snurrade nåt fruktansvärt omkring mig. Hela världen rörde sig.
- Jag tror du kan ha fått en hjärnskakning. Snälla, låt mig åtminstone köra dig till sjukhuset?
Sjukhus skulle innebära att dom ville se mitt id. Jag hade inget, dom skulle kontakta socialen. Det fick inte hända.
- N-nej.. inget sjukhus!
Jag hostade igen. Det smakade för jävligt i munnen men min enda tanke var hur jag slitit för att få i mig det som nu låg på gatan och som en gång varit något ätbart. Helvete.
Mannen var tyst, han såg sig omkring, men det var totalt folktomt.

"Gå, lämna mig och intala dig att du gjorde vad du kunde..."

- Jag heter Tomas. Han satte sig på huk bredvid mig. Han sade inget mer, jag sneglade upp. Nu såg jag, det var ju han! Mannen jag tittat efter, pappan till den lilla flickan! Jag vet inte om min blick ändrades, om mitt ansikte avslöjade den häpnadskänslan som slog mig. Han såg ångerfull ut och något vilsen.
- Det här kommer väl låta knäppt... Men, får jag åtminstone ge dig en skjuts hem?
Jag såg mot klockan på husväggen. Den visade kvart i sju. Med bil skulle jag kanske hinna.
Jag nickade.
Han log lite, antagligen lättad över att kunna göra något positivt åt situationen och sträckte fram sin hand för att ge mig stöd.
- Ta det sakta, ingen panik. Hans röst var tröstande, vänlig men självsäker. Jag såg lite försiktigt mot honom, han höll ögonen framför mina fötter och lade en arm om min axel för att ge mig stöd. Min instinktiva känsla var att slita mig loss, men jag kunde inte gå rakt. Jag behövde stöd. Det var inte en känsla jag gillade, men just nu fanns inget val. Och han hade ju verkat snäll...

Vi gick mot parkeringen. En bil körde precis ut från parkeringen. Hans var den enda bilen kvar. Stan var spöklikt tom. Tyst med bara någon enstaka bil som körde förbi på motorvägen intill. Han tog

upp nyckeln och tryckte en knapp. Bilen blinkade till och gav ett pipande ljud ifrån sig. Nära bilen stannade vi, jag höll en hand mot motorhuven och han gick fram för att öppna passagerardörren vid framsätet.

- Här, försiktigt.
Han gav mig stöd och satte mig ner. Till och med mina fötter lyfte han in. Jag kunde inte låta bli att le lite, men han såg ingenting. Han tittade så inget var ivägen och stängde sedan varsamt dörren. Jag följde honom med blicken när han gick runt. Han öppnade dörren, satte sig ner och satte nyckeln i ett hål bredvid ratten. Med en knapptryckning startade motorn. Jag såg lite förundrat på, jag hade aldrig sett en bil startas på det sättet tidigare. Vi rullade ut från parkeringen.
- Så... Var bor du någonstans?
- Det är borta vid avfarten med rondellen. Till höger, där är ett bostadsområde.
Han nickade. Jag kände att han tittade på mig då och då. Men hans blick verkade inte sexuell och det förvånade mig något. Eller, egentligen inte. Jag måste sett för djävlig ut där jag satt. Men det hade inte hindrat vissa andra män tidigare...

Jag sneglade lite tillbaka. Jag visste inte vad jag ville. Jag hade hoppats få se honom, nu satt jag i hans bil, även om det var förstås bara tillfälligt. Jag kom inte på ett ord att säga till honom.

- Är du mycket yr? Säg till om du behöver kräkas, så stannar jag bilen.
- D-det är okej.
Jag såg mot bilens alla mätare, lampor och displayer men jag kunde inte hitta någon klocka. Jag såg ut genom fönstret. Jag kunde ana min spegelbild i fönsterrutan. Det lyste så varmt och hemtrevligt ur fönsterna på lägenheterna vi passerade. Bara tanken på värmen gav ett sting av längtan i magen på mig.
- Här var det va? Höger sa du?
Vi var framme vid avfarten mot rondellen.
- Ja, till rondellen. Jag pekade och han nickade. Vi svängde av motorvägen och genom rondellen. Snurrandet ökade illamående, trots att det bara var ett halvt varv. Jag svalde.

"Spy inte Linda..."

Vi närmade oss nästa avtagsväg.

- Här, nästa till höger.
- Där?
Han pekade framåt.
- Ja.
Vi svängde av. Han körde upp på parkeringen. Jag ville inte ut. Bilen var så varm, men jag hade ingen ursäkt att inte göra det. Jag tänkte inte be om något.
- Ska jag hjälpa dig ut?
Han sade det som om han kommit på sig själv med att vara oartig. Jag skakade på huvudet, öppnade dörren och lyfte ut mina ben. Jag var stressad. Om klockan var över sju skulle porten vara låst.
- Är det porten här? Han pekade och jag nickade igen.
- Ja.. Tack, för... skjutsen.
Jag sade det sista lågt och stängde dörren innan han hann säga något tillbaka. Jag gick så raskt jag förmådde mot porten. Jag hörde bilen bakom backa och köra iväg. Jag tog ett kliv upp på trappavsatsen, kände på dörren men den gick inte att öppna.
- Fan!
En känsla av total uppgivenhet sköljde över mig och jag kunde inte hindra mig från att gråta. Jag sjönk ihop framför dörren med ansiktet i händerna, tårarna rann och jag grät snörvlandes. En bil stannade in bakom och jag vände mig om. Rutan åkte ner och det var Tomas. Han hade visst bara åkt runt för att svänga runt.

- Är du utelåst?
Skamsen torkade jag snabbt tårarna. Vad skulle jag svara? Att jag saknade nyckel helt och hållet, att jag inte ens hade en lägenhet? Att jag var hemlös och varit det i över två år sen min mamma kastat ut mig pg av att hennes pojkvän tafsade på mig och hon uppenbarligen hellre försakade sitt barn än dumpade honom?
Jag visste inte vad jag skulle svara och inga ord kom fram. Han klev ur bilen och gick fram till mig och satte sig ner bredvid mig på backen. Han vände sig mot mig, men sade inget först. Kanske var han osäker på hur han borde formulera sig.
- Bli inte arg nu, men.. du bor inte här va?
Jag snörvlade, tårarna rann igen. Jag höll för ansiktet och skakade på huvudet.
- Har du någon jag kan ringa? Någon som kan hjälpa dig?
Jag skakade på huvudet igen, snyftade till.

"Fan! Skärp dig! Sluta gråt ditt jävla horbarn!"

Han var tyst ett tag igen. Jag kröp ihop. Tankarna snurrade och jag funderade desperat efter platser som kunde tänkas vara tillgängliga. Men alla ställen jag kom på skulle jag inte hinna nå innan det var försent. Och vad skulle jag svara Tomas?

- Har du något namn, fröken mysterium?
Han log lite och lutade sig fram för att få ögonkontakt med mig.
- ...Linda
- Kom Linda.
Han tog mig om handleden och väntade på att jag skulle resa mig. Hans röst lät mer självsäker. Som om han hade en lösning, men inte bekymrade sig om att tala om vad den var. Min instinkt sade åt mig att vara skeptisk, men jag visste att det här var enda chansen jag hade.

Jag reste mig, följde med Tomas tillbaka till bilen och satte mig ner. Jag följde honom med blicken. Jag vågade inte hoppas något. Jag ville inte ens tänka på alternativen. Skulle jag kunna kåta upp honom nog, kanske skulle han ta mig hem då och låta mig stanna iaf över natten? Eller skulle han bli arg och slänga ut mig ur bilen? Han hade ju säkert fru...

Jag vågade inte chansa, så jag gjorde inget och jag sa inget. Vi körde ut från parkeringen, tillbaka till motorvägen. Genom stan, ut till utkanten av stan. Det blev glesare mellan husen och till slut svängde vi av vid ett villaområde. Jag hade inte varit här tidigare.

Han svängde upp på en gård och bilen stannade. Det var ett stort gult hus. En enplansvilla. Det var inget julpynt i fönstren och allt var släckt. Det förvånade mig något. Firade dom inte jul?

- Då var vi framme. Lämna dörren du, jag hjälper dig ut. Du ser inte så kry ut Linda.
Jag stannade i rörelsen och väntade. Nej, jag kände mig inte kry.
Han öppnade dörren och hjälpte mig ut. Jag höll honom om armen, även om yrseln började gå över. Jag var inte illamående längre.
Framme vid dörren låste han upp och öppnade dörren åt mig.
- Varsågod att stiga på, unga dam.
Jag gick in. Det var helt släckt och uppenbarligen var ingen annan hemma. Jag ville fråga om han bodde själv, men tänkte samtidigt att det hade jag inte med att göra.
- Eftersom du både kräcks och är yr så verkar det inte osannolikt att du har hjärnskakning...
Han tog av sig sin rock och hängde in den i en garderob på en galge, satte sig ner på en stol intill och tog av sig sina skor medan han fortsatte meningen;
- ...Så det vore nog inte så klokt att du sover inatt. Du kan hamna i värsta fall koma, och det vill vi ju inte.
Jag stod kvar innanför dörren, pillade lite nervöst på hålet i ena vanten och såg mig sakta omkring. Det fanns inga tavlor på väggarna och det var ganska tunnt möblerat. Kanske var de på väg att flytta. Men på julafton? Det verkade konstigt. Kanske hade de redan flyttat allt det

viktiga och han hade tagit med mig hit för att slippa visa mig för sin familj... Ja, så var det nog.

Jag satte mig på en pall, antagligen ditställd för hans dotter, för den var lite för låg för mig att sitta på egentligen. Jag snörde upp mina kängor. Det var ett hål i min ena socka och mina tår hade en inte allt för hälsosam, lätt blåaktig ton. Jag frös som fan.

- Jag tror jag har lite kläder som du kan få Linda.. och, du får givetvis låna duschen om du vill det. Jag ska ta fram badlakan åt dig. Badrummet är här...
Han pekade mot hallen, tog några steg fram och öppnade dörren, tände lampan för att visa mig.

Det var ett jättevackert, vitt kaklat badrum med små detaljer av ljus rosa slingrande blommor på väggarna. En stor spegel, rejält upplyst. Två handfat bredvid varandra. Allting var matchat för två, förutom toaletten och duschen förstås. Ett skåp mellan duschen och handfaten stod lite på glänt, det var helt tomt.

- Här Linda.. Det går att låsa dörren, men om du känner att du börjar bli väldigt yr eller något, lova att ropa på mig? Jag skulle inte kunna förlåta mig om du svimmar i duschen.
Jag nickade tyst. Han lade ett badlakan på toaletten och ovanpå det låg vikta kläder, jag anade inte mer än en grå tshirt. Varsamt stängde han dörren. Jag väntade en sekund, sen gick jag fram och låste, kände på handtaget. Det gick inte att öppna dörren.

Jag kände mig lite mer avslappnad. Jag var inomhus, ensam, i trygghet i badrummet. Jag såg min spegelbild. Belysningen lämnade verkligen inga brister i min spegelbild åt fantasin. Jag hade fortfarande min jacka på mig insåg jag och jag tog av mig den.

Under hade jag en mörkblå huvtröja, fläckig och totalt genomskitig. Ändå var den inte gammal. Jag hade fått den under min senaste kontakt med soc-tanterna. Tanken äcklade mig, men det var de enda kläderna jag hade. I min situation hade jag inte råd vara kräsen.

Jag drog den över huvudet. Mössan följde med i rörelsen.

Mitt ljusblonda hår var tovtigt och skitigt. Det på minde om dreads, men fläckvis utspridda över huvudet. Under hade jag ett linne, vitt hade det varit. Jag visste inte riktigt vad jag skulle kalla den här färgen. Min bh hade pajat för länge sen och jag hade slängt den, därför var jag utan. Jag såg att jag hade ett blåmärke på ena bröstet. Jag mindes hur det hamnat där, men jag ville inte tänka på det nu och slog minnet ifrån mig.

Min spegelbild äcklade mig. Jag testade lampknapparna och släckte dem en efter en. Bara en lampa lyste svagt i fönstret och den lät jag vara på. Jag lyfte ner badlakanet och kläderna på golvet bredvid och satte mig på toaletten, ovanpå locket och tog av mig byxorna. Jag hade inga trosor.

Fötterna ömmade när jag varsamt tog av mig sockorna och strumporna under. De såg hemska ut, men jag antog att det mestadels var pg av kylan och jag brydde mig inte om att undersöka dem närmre. Jag tog badlakanet med mig, lade det i tvättstället utanför duschkabinen och klev in.

Jag sträckte mig på tå för att nå upp till duschmunstycket och tog ner det från fästet. Jag höll det riktat mot väggen medan jag vred på kranen. Det var bara ett handtag som vreds åt höger eller vänster för varmare eller kallare vatten, och utåt för att öka strålens flöde. Med svagt tryck kände jag varsamt för att se om värmen var lagom. Allting kändes varmt nu, jag var frusen in till benen. Jag ökade flödet lite och lät det skölja över min nakna kropp. Det var otroligt skönt.

Snart kunde jag öka värmen lite. Jag njöt av varje sekund. På en liten hylla stod schampoo, balsam och duschtvål i varsin flaska. Tvålen var herrparfymrad, men jag kunde inte bry mig mindre. Jag tvålade in mig, försökte schamponera mitt hår, det var så tovtigt att jag omöjligen kunde dra fingrarna genom det. När det knackade på dörren stod jag och hummade lågt på någon melodi som att sig på hjärnan, men jag vred genast av kranen och såg ängsligt mot dörren. Jag skyndade mig att sträcka mig efter badlakanet.

- Linda?
- J-ja?
- Jag ville bara kolla att du lever. Duscha klart du, det är ingen bråska. Du såg kläderna va? Jag hoppas du kan ha dem.
- Okej... Svarade jag. Jag funderade kort, om jag borde kliva ut. Men det var så skönt i duschen. Jag visste inte när jag skulle få duscha igen, så jag bestämde mig för att vänta lite med att klä på mig. Jag lade tillbaka badlakanet och vred försiktigt på duschen igen. Det var en rakhyvel i duschen, på samma hylla som tvålen och schampot. Jag tvålade in mig igen under armarna och i grenen och började raka mig. Jag såg hemsk ut.

När jag sköljt av mig färdigt klev jag ur duschen igen. Tog badlakanet och lindade in mig. Jag såg min spegelbild titta på mig och jag tittade tillbaka. Det såg klart bättre ut. Jag kände knappt igen mig. Förutom mitt fortfarande bedrövliga hår så såg jag rätt normal ut. Nästan anständig. Som en vanlig flicka i min ålder.

Jag tittade mot kläderna. Det var en grå tshirt. En ljusgrå huvtröja, flera storlekar för stor. Den måste tillhöra Tomas. Ett par svarta adidasbyxor, storlek Medium. De var också för stora, men gick att snöra i midjan så det skulle inte vara ett problem. Men jag skulle inte kunna gå ut i de här kläderna, då skulle jag frysa ihjäl. Jag bestämde mig för att inte tänka på det. Kanske kunde jag få tvätta min jacka. Ett par vita tennissockor hade åkt ner på golvet och jag sträckte mig ner efter dem. Sittandes på toaletten satte jag dem på mina fötter. De såg helt okej ut nu. De hade återfått normal hudfärg. Jag vred försiktigt om låset och öppnade dörren sakt. Jag tittade ut i hallen. Det lyste i köket, i övrigt var det släckt. Jag hörde ljudet av en kaffekokare och gissade att Tomas var i köket, så jag öppnade dörren helt och klev ut i hallen.

Tomas kikade ut i hallen och log stort när han såg mig. Alla kläder var för stora, byxbenen släpade i golvet. Jag antar att han tyckte jag såg söt ut, men han försökte dölja sitt leende när han kom på sig själv genom att vända sig om och ockupera sig med att skära bröd. Jag stod med armarna nära kroppen och kände mig lite bortkommen.

Han log mot mig igen.

- Sitt du Linda. Jag har fixat lite kvällsmat, jag tänkte du kanske är hungrig?
Han bredde två mackor vörtbröd med smör, marmelad och ost, ställde dem på en liten tallrik och ställde den på bordet framför mig.
- Dricker du te?
- J.. Rösten stockade sig, jag hostade till lite och svalde.
- Ja.. Gärna.

Han log när han gav mig en stor rund kopp med te som fortfarande rykte av värme.

Han satte sig ner på stolen mitt emot mig. Jag åt snabbt. Jag var utsvulten och illamåendet hade gått över. Det tog mig nog inte mer än två minuter att få i mig bägge mackorna.

- Vill du ha mer? Du verkar hungrig, jag ska göra åt dig...
Han reste sig och gick för att hämta mer bröd. Men när han skärt det första brödet halvvägs så stannade han upp och vände sig mot mig igen.
- Du kanske hellre vill ha mat? Nu hann jag inte handla, men.. jag har säkert något ätbart. Vill du ha det?
Han såg på mig. Jag nickade ivrigt.
Han log och nickade och gick mot kylskåpet.
- Jättebra, då ordnar jag det till dig.
Jag satt kvar och tittade på medan han plockade fram prinskorvar, köttbullar och ett par redan kokta potatisar som han värmde i micron. Han tog fram rödbetssallad och ett par skivor skinka. Det tog bara ca tio minuter att värma på maten som eg. redan var färdig och han ställde fram en tallrik och bestick framför mig. Det såg otroligt gott ut, jag kastade mig över det, redan innan

han hunnit släppa taget om tallriken tog jag en prinskorv med fingrarna och stoppade i munnen. Han log överseende och gav mig besticken.

- Du måste inte äta med händerna vännen, här har du bestick.
Jag log lite förläget, tog gaffeln och åt girigt tills tallriken var totalt barskrapad. Med en lite fascinerad blick såg Tomas på mig när jag åt.
- Vill du ha mer?
Han sträckte sig fram för att ta min tallrik. Jag funderade kort. Min mage var totalt proppfull. Jag trodde inte jag skulle säga orden, men jag skakade på huvudet och orden kom;
- Tack, men jag är jättemätt.
Jag log lite åt mig själv och våra blickar råkade mötas en sekund för länge.

Tomas tog tallriken, besticken och ställde dem i diskmaskinen.

Jag drack lite försiktigt av teet. Det hade svalnat såpass att jag kunde dricka obehindrat.

- Jag har ingen extrasäng, men jag tänkte att du får ta bäddsoffan, så sover jag i fätöljen inatt. Låter det okej Linda?

Jag kunde inte riktigt tro det, men jag skulle alltså få stanna kvar tills imorgon. Förväntade han sig sex tro? Jag såg på honom och mötte hans blick. Han log men när jag fortsatte titta så blev han lite obekvämt och vände blicken mot diskbänken.

- Näe.. jaha, jag kanske borde ställa in smöret och så...
Jag sa inget men satt kvar på stolen. Han ställde in det sista i kylskåpet och sen gick han ut i hallen igen. Jag vände mig efter honom och följde på lite avstånd efter. Han höll på att bädda bäddsoffan åt mig uppenbarligen.
- Här, jag skulle kanske eg inte sova i samma rum, men jag har tyvärr inte hunnit köpa en ny säng ännu. Jag hade inte räknat med att få besök såhär snart i min ungarstuga...
Han log men ögonen avslöjade sorg. Jag slog ner blicken och gick fram till sängen han bäddat för att inte göra honom ytterligare obekvämt.
Tomas sa inget mer utan gick till badrummet. Jag kröp ner under täcket, kläderna fortfarande på, ja av vana antar jag. Det var varmt. Jag njöt av att inte behöva frysa.

- Linda.. Förlåt, jag måste väcka dig gumman. Du kan inte sova mer än korta stunder... Vi vill inte att du faller i koma.

Jag kände honom varsamt skaka mig i axeln. Jag lade min hand ovanpå hans och såg upp mot honom. Lite ställd höll han kvar handen och såg på mig.

Jag tog den och förde ner den till mitt bröst, fortfarande inte riktigt vaken.

- Här...
Han hukade sig ner, upphetsad kramade han om mitt bröst, kysste min hals. Han lade sig ner bredvid mig i bäddsoffan, förde in sin hand under min tröja. Jag gjorde inte mycket mer för att egga på honom, men jag gjorde inte något motstånd heller.
Han måste ha märkt något för plötsligt stannade han upp, sträckte sig lite för att möta min blick. Tydligt grät jag, en tår rann ner för min kind, men jag kände ingenting. Han såg mig i ögonen men allting kändes avlägset. Lite som en dröm.
Han reste sig upp, stoppade om mig med täcket igen och gick med snabba steg ut i hallen. Jag insåg att något hänt. Det slog mig plötsligt, jag hade kanske avvisat honom. Tänk om han tänkte slänga ut mig nu? Jag reste mig, med täcket om mig och gick ut i hallen. Dörren till badrummet var öppen med lampan var inte tänd. Jag ställde mig i dörröppningen och kisade in. Tomas satt på toaletsitsen med ansiktet i händerna. Han såg min skugga och tittade upp, lite generad och torkade sin kind.
- Förlåt mig Linda, jag borde inte ha.. jag menade absolut inte, det var inte därför jag tog med dig hem!
Orden kom snabbare än han hann formulera en mening med dem, men jag såg på honom att han var djupt ångerfull. Det kändes fel. Han hade visat mer omtanke för mig, genuin omtanke, än någon människa så länge jag kunde minnas. Jag gick fram och lade armarna om honom och

kramade honom. Tårarna rann på mig, men tyst. Han lade varsamt en arm om min midja och höll mig nära.

- Du får inte tro att jag hade några sexuella avsikter Linda, jag menade absolut inget sådant. Jag nickade.
- Tack för att du tog med mig hem, viskade jag i hans öra. Jag satte mig i hans knä och lutade mig mot hans axel. Jag var fortfarande hemskt trött och varje rörelse kändes tung. Jag blundade. Det kändes tryggt att sitta i hans knä.

Tomas hette han. Mannen jag drömt och fantiserat om. Pappan till den söta lilla flickan, med en blick av djup kärlek. Och jag satt i hans knä, klädd i hans kläder. Och det var han som grät för att han tagit min invit på allvar när jag fört hans hand till mitt bröst.

- Förlåt. Sa jag lågt, med min näsa snuddande hans hals. Han doftade gott. Inget svett. Ingen sprit. Inget stånkande och stönande. Bara hans tysta andetag och hans bröstkorg som hävde sig av dem. Jag kände honom röra sig under mig. Jag höll min hand mot honom. Jag kände hans hjärtslag.

Han sade inget när han reste sig upp med mig i famnen, inlindad i täcket, och bar mig tillbaka till bäddsoffan. Varsamt lade han ner mig igen och lade sig själv ner bredvid. Den var bred nog för mer än två personer skulle rymmas. Åtminstone om man låg axel mot axel. Vi låg på sidan och jag kände hans hand på min höft, utanpå täcke och kläder. Jag somnade igen.

När jag vaknade på morgonen hade jag lite ont i huvudet. Jag kände mot sidan av huvudet, där jag slagit i skallen igår. Jag var svullen och öm, men jag blödde inte. Jag vände mig på rygg. Det var tomt bredvid, men det låg en inslagen julklapp i ett paket bredvid.

”God Jul Linda” stod det på paketet, skrivet med en vanlig bläckpenna, direkt på presentpappret. Jag satte mig upp halvt i sängen, ryggen mot soffans ryggstöd. Jag vågade inte riktigt tro på det. Var paketet till mig??

Tomas kom in, med en bricka i händerna, med ett tänt värmeljus och vad som såg ut att vara frukost.

- Godmorgon vännen... Han log och jag log ännu mer och mötte hans blick.
- Är det till mig?!!
Jag höll upp paketet och han nickade.
- Ja, givetvis. Det är ju ditt namn på det, inte sant?
Jag bet på underläppen, jag hade börjat gråta redan innan jag fått upp paketet halvvägs. Han hade satt sig ner undertiden och ställt åt sidan brickan. Jag var tvungen stanna upp, jag kunde inte hålla igen känslorna.
- Men gumman, gråt inte än, du vet ju inte ens vad du fått för något?
Jag log förläget, eller försökte, men det blev mest en grimace. Jag höll händerna för ansiktet och försökte sluta, men det var svårt hålla igen. Känslan i magen var något jag inte känt på evigheter. Jag försökte öppna mer, men jag såg inget genom tårarna.
Tomas log, smekte mig över håret och satte sig lite närmre.
- Vill du att jag hämtar en sax?
- N-nejdå... snyftade jag. J-jag måste..
Jag snörvlade igen och försökte hålla tillbaka men jag kunde inte sluta gråta.
- Lilla gumman...
Orden tog slut, men Tomas höll om mig och det hjälpte. Jag slutade gråta till slut, fortfarande förlägen öppnade jag paketet helt. Det var inplastat i något, papper med grått tryck, glansigt. Jag öppnade så fort jag kunde. Det var en mp3-spelare.
- Den har ingen musik tyvärr, men det är ingen fara för jag har datorn full och vi kan ladda ner precis vad du vill. Jag visste inte riktigt vad du gillar för musik, annars hade jag laddat den full med dina favoritlåtar...

- Jag hoppade på honom med en stor kram och höll hårt.
- Tack-tack-tack-tack-tack-tack-tack!!!
- Jag log jättestort och Tomas log tillbaka. Glad att jag uppskattade presenten, förmodar jag. Jag kysste honom på kinden och såg igen på mp3-spelaren. Det hade lika gärna kunnat vara en kapsylöppnare. Jag var överlycklig bara över att få en julklapp. För en stund hade det känts som jag levde ett vanligt liv och den känslan hade jag aldrig haft. Jag ville inte sluta krama honom.
- Jag tänkte vi... Han släppte mig och väntade lite på att jag skulle släppa taget. Motvilligt släppte jag och såg upp på honom.
- Jag tänkt vi skulle äta lite frukost kanske, om du inte är mätt sen igår fortfarande?
- Jag såg på frukosten. Det såg jättegott ut och jag var hungrig. Fyra mackor, likadana som igår och två tekoppar. Ett värmeljus i en hållare av glas, formad som ett hjärta.

Medan jag åt steg oron. Jag mindes hur han lovat mig att få stanna över natten, men det var inte natt längre. Skulle jag bli tvungen gå nu. Jag såg ut genom fönstret. Det snöade för fullt. Backen sken vitt. Det såg väldigt mysigt ut, på ett sätt jag inte uppskattat se snö falla tidigare. Jag tog en klunk av teet. Han tittade också mot fönstret men mötte min blick när jag synade honom.

- Gick det att äta?
- Mmh. Jag nickade. Jag hade redan ätit upp min första macka och var på god väg med den andra. Han hade knappt ätit sin första och jag insåg att jag kanske åt lite för snabbt. Det verkade mest roa honom.
- Man skulle kunna tro att du aldrig ätit förr, är du jämt såhär snabb att få i dig saker?
- Jag log lite förläget. Nickade. Det var jag nog.
- Linda, jag måste fråga... Har du någon förälder jag kan ta kontakt med?
- Jag tog en klunk till av teet och skakade på huvudet. Koppen var varm och skön, jag höll den mellan mina händer för att ta del av dess värme.
- Ingen släkting eller nåt?
- Nej...
- Han såg lite betänksam ut, tog en klunk av sitt te. Jag förstod att han ville bli av med mig och det gjorde ont i magen. Jag ville inte lämna honom. Jag skulle göra nästan vad som helst för att få stanna här, jag insåg det nu. Försmaken och tanken på att få sova med honom nära ännu en natt skrek i hela min kropp av längtan efter mer.

”Snälla lämna mig inte ute..?”

- Vi kanske borde kontakta socialen? Jag känner en...
- Nej! I-inte soc...
- Jag backade lite och drog upp knäna mot bröstet. Bara tanken gjorde mig orolig. Det fick absolut inte hända. Hur skulle jag få honom att förstå det. Det högg i magen på mig av oro.
- Snälla.. Vad som helst, men inte soc? J-ag.. jag lovar jag gör vad du vill?
- Jag började gråta och orden kom stötvis mellan hulkningarna. Tomas såg medlidsamt på mig och lade armarna om mig.
- Nejnej, lilla vännen. Jag lovar. Jag vill bara hjälpa dig.
- Han strök mig över huvudet och hyschade mig lågt, tröstande.
- Men vad tror du om att fixa till ditt hår lite?
- Han backade lite för att se mitt ansikte och jag log lite när jag mötte hans varma, leende ansikte. Jag nickade.
- Jag har nämligen en vän som jobbar som frisör, han kan säkert fixa till dig. Men vi får nog vänta några dagar.
- *”några dagar”*
- Betydde det att jag skulle få stanna? Jag vågade knappt fråga, jag bara kastade mig på honom och kramade honom krampaktigt hårt om nacken.
- Såja... lilla gumman.

Han log och vaggade mig stilla, med mig hängandes som en koala kring halsen på honom. Jag lämnade honom aldrig mer än några meter ifrån mig. Var han än gick ville jag vara nära, utan att jag så mycket reflekterade över det själv till en början. Jag kom på mig själv först när jag satt på pallen i hallen och väntade på Tomas skulle komma ut från badrummet. Han skulle ta en dusch, hade han sagt.

När han kom ut med bara ett badlakan virat kring höfterna såg jag storögd på honom. Han var väldigt vältränad, men tydligt definierade magmuskler, utan att för den skull se vulgärt biffig ut. Hans mörka korta hår fortfarande fuktigt och bakåtdraget. Han påminde om en igelkott. Jag blev lite förlägen när han kom närmre mig och visste inte riktigt var jag skulle titta.

– Vad är det med dig? Ser jag otäck ut?

Jag såg fortfarande ner och skakade på huvudet. Han måste ha förstått att jag var attraherad av honom för han satte sig ner på huk framför mig så hans huvud hamnade i jämnhöjd med mitt. Han var nyrakad och luktade jättegott. Jag såg på honom i två sekunder innan jag kastade på mig honom och började kyssa honom. Han blev lite häpen, badlakanet gled ner och han sträckte sig snabbt för att få tag i det men min hand var redan nere vid hans skrev och jag fattade tag om hans kuk och smekte honom, ivrigt kyssandes.

Han flämtade till och såg på mig med en blick av häpenhet blandad med upphetsning. Hans hand på min axel och han verkade inte riktigt säker på vad han ville först, men mina ivriga upphetsade kyssar tog inte lång stund att övertyga honom. Han tog tag om min midja och lyfte upp mig så jag kunde lägga benen om honom. Han började dra ner mina byxor, flämtande och något distraherad av mina ivriga kyssar. Jag höll min hand om hans kind, jag ville röra hans vackra ansikte. Han gav upp badlakanet, släppte det och höll sin andra hand om min rygg. Byxorna gled ner på låren, han tog sin kuk och styrde den in mellan mina blygdläppar. Vi backade under all rörelse. Tomas såg över min axel mot väggen, bar mig fram och lutade mig varsamt mot den. Nu kunde han lättare styra sin kuk in i mig och jag gnydde när han fyllde mig. Jag slöt ögonen och kände honom jucka in i mig. Han var stor, men det gled utan mer än ett dovt ömmande som snart försvann helt och byttes mot ett skönt pirrande i hela mitt underliv. Jag såg honom med upphetsad blick i ögonen, flämtande och han såg tillbaka, log ansträngt och tog grepp om min midja. Han böjde sig fram för att kyssa mig igen och jag mötte honom villigt. Känslan av hans stora händer kring min smala midja var underbar, men hur han än knullade mig ville jag bara ha mer. Jag hade en desperat längtan efter att *tillhöra* honom och bara penetrerandet var inte nog. Jag tog hans hand och förde den till min hals. Han såg lite frågande ut först, men när han såg min upphetsade blick kramade han varsamt om min hals, successivt allt hårdare. Jag kved gällt och njöt enormt av att känna honom *ta* mig.

– Åhh, gud så tajt liten.. stönade han i mitt öra, stötarna saktade in och jag förstod att han hade svårt hålla sig. Jag var frustrerad, inte alls redo för det att ta slut men log lite åt hans uppenbart plågade min av frustrerad njutning. Jag log, kysste honom med armarna om hans hals och hävde mig upp och ner för att få honom att komma i mig. Jag ville se honom njuta.

– Spruta i mig... viskade jag i hans öra och knep med slidmusklerna om hans kuk. Han gapade i ett ljudlöst skrik, flämtade till och grimaserade av njutning. Han bet ihop, höll hårdare om mina höfter och pumpade mig intensivt några sista stötar medan han sprutade all sin säd i mig.

Vi sjönk ihop på golvet, mig liggandes ovanpå honom. Han vad andfädd och jag kände hans hjärta slå under bröstkorgen, med min kind mot hans nakna hud. Jag smekte honom varsamt med fingrarna ner över hans sexiga mage.

– Jag gissar att du inte går på p-piller...?

Han log lite med en besegrad uppsyn och jag drog mig upp mitt ansikte i samma höjd som hans, busigt leende och skakade på huvudet, sugandes på min underläpp. Han himlade spelat dramatiskt med ögonen men log sedan mot mig och mötte mig när jag kysste honom.

– Det är ingen fara, tror jag.

– Tror du..?

- Jag har inte ägglossning nu, det borde inte vara någon fara...
Han smekte mig mjukt över kinden och jag lutade mitt huvud mot hans hand.
- Ja, det där vet du väl bäst själv...

Vi låg en liten stund kvar där på golvet och bara njöt av varandras närhet. Han måste ha börjat bli kall, jag såg hur håren reste sig på hans armar och han reste sig lite upp, stödjande på armbågarna och såg på mig.

- Vad säger du om lite lunch gumman?
Jag log lite och nickade.
- Självklart.. dum fråga, du äter ju som en hel långtradarchaffis... sade han med ett leende och lyfte ner mig från sitt knä. Med min hand i hans gick vi tillsammans in i köket igen och jag var så lycklig som jag aldrig varit förr.